

๓๖

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว า ย ข น ม เ ป้ อ ง

ในตระกูลที่ไม่มีควมศรัทธา มีแต่ความตระหนี่
ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยศรัทธาและศีล ได้ถวาย
ขนมเบื้องแด่พระคุณเจ้า ผู้เทียวบิณฑบาต ด้วยอานุภาพแห่ง
บุญนั้น ทำให้ข้าพเจ้าสมบุญด้วยมหาสมบัติอันโอฬารนี้

อานิสงส์ถวายนมเบื่อง

๓๑๘

การปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเกิดมาเป็นมนุษย์ ใครก็ตามที่ได้อัฏฐาภมณุษย์แล้ว ไม่เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรม ชีวิตของผู้นั้นเป็นโมฆะ ว่างเปล่าจากธรรมของเหล่าพระอริยเจ้าทั้งหลาย แม้ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยโภคสมบัติมากมายเพียงใดก็ตาม แต่ทว่ายังไม่เข้าถึงกายธรรมภายใน ก็ยังได้ชื่อว่า มีชีวิตที่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะการปฏิบัติธรรมนั้น จะทำให้ชีวิตของทุกๆ คนเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ด้วยความสุขที่ละเอียด ประณีต เกินกว่าสุขที่เป็นโลกียะ ดังนั้นบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายผู้มีปัญญา ล้วนเห็นคุณค่าแห่งการปฏิบัติธรรมกันทุกคน

มีวาระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน อุฬารวิมาน ความว่า

“ในตระกูลที่ไม่มีความศรัทธา มีแต่ความตระหนี่ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยศรัทธาและศีลได้ถวายนมเบื่องแด่พระคุณเจ้า ผู้เที่ยวบิณฑบาต ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น ทำให้ข้าพเจ้าสมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติอันโอฬารนี้”

ท่ามกลางผู้คนรอบๆ ตัวที่เป็นผู้ทุกข์ มีแต่ความตระหนี่ครอบงำดวงจิต หากผู้ใดมีใจหนักแน่นมั่นคง ไม่หวั่นไหวไปตามกระแสรอบตัว สามารถดำรงสถานะที่ติงามของตนอยู่อย่างนี้ได้ ผู้นั้นได้ชื่อว่า เป็นแบบอย่างของยอดนักสร้างบารมีที่น่า

สรรเสริญอย่างยิ่ง เพราะไม่ยอมให้บุคคลที่เป็นมิชฌาภิภูฏี มาบังคับบัญชาหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยศรัทธาได้ เมื่อทำได้แบบนี้ อานิสงส์ใหญ่ย่อมบังเกิดขึ้น เหมือนนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง ที่เอาชีวิตเป็นเดิมพันในการทำความดี เป็นบุคคลที่น่าจารึกไว้ในประวัติศาสตร์โลกยิ่งนัก

*เรื่องราวของนักสร้างบารมีท่านนี้ เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่เวฬุวันมหาวิหาร ใกล้ๆ กรุงราชคฤห์ ที่มีพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นราชาผู้ทรงธรรมครองราชสมบัติอยู่ ในสมัยนั้น มีหญิงสาวท่านหนึ่งอยู่ในตระกูลที่เป็นอุปัฏฐากพระมหาโมคคัลลานเถระเจ้า อริยสาวกผู้เลิศด้วยฤทธิ์ นางเป็นผู้ที่มีจิตใจงดงามมาก รักการให้ทาน ยินดีในการที่จะแจกจ่ายทาน เมื่อได้อาหารมาแล้ว นางจะแบ่งไว้ส่วนหนึ่งเพื่อทำบุญ ตัวเองก็จะบริโภคอีกครั้งหนึ่ง ถ้าวันไหนที่ยังไม่ได้ให้ทาน วันนั้นนางจะไม่ยอมบริโภคอาหาร จะเก็บไว้จนกว่าเห็นผู้ที่สมควรให้นางทำเช่นนั้นไม่เคยขาดแม้เพียงวันเดียว

จนกระทั่งวันหนึ่ง มารดาของนางสังเกตเห็นข้อวัตรปฏิบัติของลูกสาว ก็ชื่นชมยินดีว่า ลูกสาวเรานี้เป็นคนที่บุญญมาก

อานิสสังสรวายชนมเบื่อง

๓๒๐

เราควรเพิ่มอาหารให้นางอีก คิดดังนี้แล้ว มารดาก็เพิ่มอาหารให้กับนางเป็นสองเท่า และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้นางมีโอกาสมหาทานเพิ่มมากขึ้น เกียรติศัพท์อันงดงามนี้ได้ขจรกระจายไปจนเป็นที่ชื่นชมยินดีแก่เหล่าบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายในยุคนั้น เมื่อนางเติบโตเป็นสาว มารดาบิดาเห็นว่า ถึงเวลาที่ลูกสาวควรมีเหย้ามีเรือน จึงยกลูกสาวให้กุมารตระกูลหนึ่งในเมืองนั้นนั่นเอง โดยไม่ทันพิจารณาว่า ตระกูลที่ตนเองยกลูกสาวให้ นั้น เป็นตระกูลล้มมาทมิฬหรือไม่

เป็นเรื่องที่ค่อนข้างโศกเศร้าสำหรับนาง เพราะตระกูลนั้นเป็นมิชฉาทิฏฐิ ไม่มีศรัทธา ไม่มีศีลธรรมในพระรัตนตรัย แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ดวงใจที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัยของนางก็ไม่เคยถดถอยลงแม้แต่น้อย นางจะคอยหาโอกาสบำเพ็ญทานอยู่เสมอ

วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลันจะออกเดินบิณฑบาตไปตามตรอกของเมือง แล้วไปยืนอยู่ที่ประตูเรือนของพ่อสามี ครั้นนางผู้เปี่ยมด้วยความดีงาม เห็นพระเถระก็ดีใจอย่างยิ่งว่า วันนี้เป็นบุญลาภของเราจริงหนอ แม้จะออกเรือนแล้ว พระเถระก็ยังมาโปรดถึงประตูบ้าน วันนี้เราจะได้สร้างบุญใหญ่อีกแล้ว นางรีบนิมนต์ให้พระเถระเข้าไปในเรือนของพ่อสามี

อานิสงส์ถวายเป็นเรื่อง

๓๒๑

เมื่อไม่เห็นแม่สามี นางก็คิดว่า ชีวิตของเรานั้น ไม่เคยขาดจากการบำเพ็ญทาน วันนี้เป็นใจเป็นกัน แม้จะได้รับคำดูต่ำว่ากล่าวจากผู้ที่ไม่ใช่ศรัทธา เราก็ยอมละ ขอเอาบุญก่อน เมื่อคิดอย่างนี้แล้ว นางจึงหยิบเอาขนมเบื้องที่แม่สามีวางเอาไว้ใส่ในบาตร พระเถระทำอนุโมทนาแล้วก็หลีกไป

เมื่อแม่สามีกลับจากทำธุระ นางก็ได้เข้าไปหาแม่สามี แล้วบอกว่า “แม่ วันนี้ขอให้แม่ทำใจให้เลื่อมใสและให้อนุโมทนากับบุญที่ดิฉันทำในวันนี้ แล้วแม่จะได้มีส่วนแห่งบุญ เพราะวันนี้ฉันได้เอาขนมเบื้องที่แม่วางไว้ ถวายพระเถระผู้เป็นเพื่อนาบุญอันประเสริฐ ขอให้แม่อนุโมทนาด้วยนะแม่” ทันทิตที่ฟังเช่นนั้นด้วยความที่ตัวเองมีมิจฉาทิฏฐิ ก็ตะคอกกลับว่า “ทำไมเจ้าทำอย่างนี้ มีอย่างที่ไหนเอาขนมของเราไปให้สมณะที่มาจากไหนก็ไม่รู้” แม่สามีโกรธมาก ไม่นึกถึงสิ่งที่ควรหรือไม่ควร คำว่าสากที่วางอยู่ทุดินนางอย่างไม่ปราณีด้วยความโกรธจัด นางบาดเจ็บสาหัส มีชีวิตอยู่ได้เพียง ๒-๓ วันเท่านั้นก็เสียชีวิต แต่ทานที่นางกระทำไว้ก่อนตาย คือได้ถวายอาหารกับพระมหาโมคคัลลานะนั้น ประทับอยู่ในใจนางไม่รู้ลืม เป็นอาสันนกรรมที่มีผลอย่างมหาดล

นางผู้มีใจผ่องใสอยู่ในบุญที่ทำไว้ดีแล้ว เมื่อละโลกแล้วได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ด้วยอานุภาพแห่งกุศลกรรม

อานิสส์ถวายขนมเบื้อง

๓๒๒

ที่ได้บำเพ็ญมาตลอดชีวิต ต่อมา พระมหาโมคคัลลานะได้จาริก
ไปในเทวโลก เห็นมหาวิมานอันโอฬารของเทพธิดานี้ พร้อมด้วย
มหาสมบัติทิพย์ที่ละเอียดประณีตอย่างยิ่ง ท่านรู้สึกอัศจรรย์ใจ
ในมหาสมบัตินั้น จึงเข้าไปเฝ้าถามบุพกรรมของเทพธิดานั้นว่า

“ดูก่อนเทพธิดา ยศ ผิวพรรณของท่านวิจิตรตระการตา
ยิ่งนัก ทิศาทั้งปวงสว่างไสวด้วยรัศมีจากเรือนร่างของท่าน เหล่า
เทวดาทั้งหลายต่างพากันมาแวดล้อมเพื่อบูชาท่าน ดูก่อน
เทพนารีผู้มีบุญมาก มหาวิมานนี้เป็นสีทองดั่งดงามกว่าวิมานอื่นๆ
แล้วตัวท่านเองก็เป็นเทพผู้มีอานุภาพกว่าเหล่าเทพทั้งหลาย มี
ความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนาทุกๆ อย่าง ท่านเกิดอย่างยิ่งใหญ่
และบันเทิงในหมู่เทพทั้งหลายอย่างนี้ เมื่อครั้งเป็นมนุษย์อยู่นั้น
ท่านได้สร้างบุญอะไรไว้”

เทพนารีผู้มีบุญได้กล่าวตอบพระเถระด้วยความปิติว่า
“ข้าแต่พระเถระผู้มีฤทธิ์มาก เมื่อครั้งที่เป็นมนุษย์ ดิฉันเป็น
หญิงที่มีศรัทธาและเลื่อมใสในพระรัตนตรัยไม่คลอนแคลน ได้
เป็นสละไข์ของตระกูลที่ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใส แม้กระนั้น
ดิฉันก็ไม่รู้สึกหวั่นไหวเลย ได้หาโอกาสบำเพ็ญบุญอยู่ทุกเมื่อ
วันหนึ่งได้ถวายขนมกับพระคุณเจ้านั้นแหละ แม่สามีไม่พอใจ
จึงทุบตีดิฉันจนสิ้นชีวิตด้วยบุญนั้นดิฉันได้มาเกิดใหม่ด้วยกายทิพย์

อานิสงส์ถวายเป็นบุญ

๓๒๓

ที่สว่างไสว สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติทิพย์อันโอฬาร ผลแห่งบุญนี้
นำอัครจริยยิ่งนักพระคุณเจ้า” พระเถระได้ฟังแล้ว ก็กล่าว
ชื่นชมยินดีอนุโมทนาในการสร้างความดีของเทพนารีนัน ที่ได้
ตั้งใจทำอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

เราจะเห็นว่า การสร้างความดีนี้มีผลที่ยิ่งใหญ่เกินควร
เกินคาด นักสร้างบารมีที่แท้จริงนั้น แม้จะตกอยู่ในสภาวะเช่นใด
จะอยู่ในท่ามกลางกระแสแห่งความไม่เข้าใจหรืออยู่ท่ามกลาง
ผู้คนที่ไม่เห็นด้วยก็ตาม เขายังคงนึกถึงการสร้างบารมีอยู่เสมอ
เพราะตระหนักดีว่าบุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งในภพหน้า ดังนั้น
พวกเราทุกๆ คน จะต้องเป็นผู้ที่เข้มแข็งในการทำความดี ให้
เข้มแข็งเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน เหมือนตัวอย่างเทพธิดาผู้ที่ไม่หวั่นไหว
ต่อการทำความดีที่หลวงพ่อนำมาเล่าให้ฟัง หากทำได้อย่างนี้
เราจะเป็นผู้มีบุญบารมีเพิ่มพูนยิ่งขึ้นไป จะได้มีเสบียง
ติดตามไปจนถึงที่สุดแห่งธรรมกันทุกๆ คน

